

Ủy ban Nobel Na-Uy quyết định trao giải thưởng Nobel Hòa Bình năm 2010 cho Lưu Hiếu Ba vì sự đấu tranh bất bạo động và lâu dài cho những quyên con người ở các biên giới Trung Quốc.

Thưa các quý vị, các quý ngài, quý bà, quý ông,



Norway Nobel Peace China
Cái ghế
trợ ng của Lưu Hiếu Ba trong buổi
trao giải Nobel Hòa Bình

Ủy ban Nobel Na-Uy quyết định trao giải thưởng Nobel Hòa Bình năm 2010 cho Lưu Hiếu Ba vì sự đấu tranh bất bạo động và lâu dài cho những quyên con người ở các biên giới Trung Quốc. Ủy ban Nobel Na-Uy tin tưởng mạnh mẽ có một mối liên hệ mật thiết giữa nhân quyền và hòa bình. Những quyên như thế là để ưu tiên quyết cho “tình hữu nghị giữa các quốc gia” để ưu mà Alfred Nobel đã viết trong chúc thư của ông.

Đoạn văn trên là phần mở đầu thông báo quyết định trao giải Hòa Bình của Ủy ban Nobel Na-Uy vào ngày 8 tháng 10 năm nay.

Chúng tôi rất tiếc người được trao giải đã không có mặt hôm nay. Ông đang bị bắt giam tại miền Đông Bắc Trung Quốc. Chúng ta không thể vắng ông – bà Lưu Hà học các những hàng thân cận như thế cũng không thể có mặt tại đây với chúng ta. Cho nên sẽ không có huy chương hoặc bằng công nhận được trao tặng vào lúc này, tại đây.

Sự thất bại này đến những chúng ta rằng giải thưởng là cần thiết và xứng đáng. Chúng ta chúc mừng ông Lưu Hiếu Ba với giải thưởng Hòa Bình năm nay.

Đã có một sự trở ngại hợp tác đây khi người được trao giải bị ngăn cản tham dự. Trong thời

Tôi, nhàn nhàn hân hạnh với mọi mặt sự giải thưởng đã chọn tôi nó có ý nghĩa và sự trân trọng nhàn nhàn trong ánh sáng lịch sử. Thời điểm khi người được trao giải thưởng này, họ cũng phải trải qua một vài lần bởi các nhà chức trách tại chính quyền gia đình họ kết tội.

Năm 1935 có một rạn nứt lớn khi Ủy ban trao giải thưởng cho Carl von Ossietzky. Hitler đã tước giải và cấm tất cả công dân Đức nhận bất kỳ Giải Nobel nào. Nhà vua Haakon đã không tham dự trao giải. Ossietzky cũng đã không đến Oslo, và đã mất khoảng hơn 1 năm sau đó.

Có một sự giải thưởng đáng kể tại Moscow khi Andrej Sakharov nhận giải thưởng năm 1975. Cũng như thế, ông đã bị ngăn cản đích thân đi nhận giải thưởng. Ông đã cố gắng đi nhận thay. Điều kiện cũng xảy ra đối với Lech Walesa vào năm 1983. Chính quyền Miến Điện cũng tước giải khi bà Aung San Suu Kyi nhận giải Nobel Hòa Bình năm 1991. Một lần nữa, người được trao giải không thể đến Oslo.

Năm 2003, Shirin Ebadi nhận giải Nobel Hòa Bình. Bà đã đến. Có nhiều điều có thể nói đến phần này của các nhà chức trách Iran lúc đó, nhưng Đức quán Iran thời điểm này đến tham dự trao giải.

Ủy ban Nobel Na-Uy đã trao bình giải cho Nam Phi. Tất cả những người được trao giải đó đều đến Oslo, nhưng các giải thưởng cho Albert Lutuli năm 1960 và cho Desmond Tutu năm 1984 đã gây ra một cơn phẫn nộ đối với chính quyền phân biệt chủng tộc tại Nam Phi, trước khi những tán tụng của người bùng phát đối với các giải thưởng dành cho Nelson Mandela và F.W. de Klerk vào năm 1993.

Điều chính yếu của các giải thưởng này dĩ nhiên chọn bao gồm tất cả xúc phạm bất cứ ai. Mục đích của Ủy ban Nobel là gây sự chú ý đến mối tương quan giữa nhân quyền, dân chủ và hòa bình. Và điều đó rất quan trọng để nhắc nhở thế giới rằng các quy định đang được thực hiện bằng một cách rằng rất ngày hôm nay đã được đưa tranh và chiến tranh bởi những người cho rằng họ hi vọng ngay từ đầu.

Họ đã làm như thế vì người khác. Đó là lý do ông Lưu Hiếu Ba xứng đáng nhận được sự tôn vinh của chúng ta.

Mặc dù không có thành viên nào trong Ủy ban Nobel, chúng tôi cảm nhận rằng chúng tôi biết ông. Chúng tôi đã tìm hiểu ông sát sao qua một thời gian dài.

Ông Løyne sinh ngày 28-12-1955 tại Trondheim, thuộc tỉnh Cát Lâm Trung Quốc. Ông có bằng cử nhân văn học tại trường đại học Cát Lâm, một bằng thạc sĩ và một bằng tiến sĩ tại đại học Stockholm. Ông cũng đã giảng dạy tại đây. Ông có những thời kỳ sống ở nước ngoài, gồm có những chuyến viếng thăm Oslo, Hawaii, đại học Columbia, New York.

Năm 1989, ông trở về quê hương tham gia vào hoạt động dân chủ. Vào ngày 2-6, ông và một số bạn bè bắt đầu đình công tuyệt thực tại quần thể Trondheim Thiên An Môn biểu tình chống lại tình trạng khủng bố và đàn áp của Đảng cộng sản. Họ đã đưa ra tuyên ngôn dân chủ sáu điểm, do ông Løyne viết, phản đối chế độ độc tài và áp bức dân chúng. Ông Løyne phản đối bất kỳ cuộc biểu tình bạo lực nào của chính quyền tại phía cho sinh viên. Ông cũng tìm kiếm giải pháp hòa bình cho căng thẳng giữa sinh viên và chính phủ. Bất bạo động đã được thể hiện rõ ràng trong thông điệp của ông. Ngày 4-6, ông và bạn bè đã ngăn chặn cuộc xung đột giữa quân đội và sinh viên. Ông đã thành công một phần. Rất nhiều sinh viên đã mất đi, phần lớn nằm ngoài quần thể Trondheim Thiên An Môn.

Ông Løyne đã nói với ông mong muốn Giải Nobel năm nay được dành cho những linh hồn đã mất vào ngày 4-6. Đây chính là vinh dự cho chúng tôi đã hoàn thành một cuộc đấu tranh.

Ông Løyne đã nói rằng “Số vĩ đại của tinh thần phản kháng bất bạo động là ngay cả khi con người phải đi đến với bạo lực và họ quên mất rằng nó là sự đau khổ, nên nhân viên đáp lại họ như thù địch yêu thương, trở thành thành viên với lòng khoan dung, trở về với sự khiêm tốn, trở về với những phẩm giá, và trở về với lòng trí tuệ.”

Thiên An Môn đã trở thành biểu tượng trong cuộc đời ông Løyne.

Năm 1996, ông Løyne đã bắt đầu ba năm công tác lao động vì tự do “phát tán tin tức và xuyên tạc”. Ông là chủ tịch trung tâm Văn bút Trung Quốc từ năm 2003 đến 2007. Ông Løyne đã viết gần 800 bài bình luận, trong số đó có 499 bài được viết từ năm 2005. Ông là một trong các ký giả trực tiếp ở dưới đất sau Hiểm họa ngày 08, được công bố vào ngày 10-12-2008, trong đó Lưu Mĩ Dung của báo Nhân dân nói rằng: nhân dân phải chờ đợi 100 Hiểm họa pháp luật của Trung Quốc, cùng dân chúng chờ đợi 60 viên đạn của tuyên ngôn hoàn vũ Nhân Quyền, kể

niêm lễ nhân 30 ngày khai sinh Bác täng Dân chß, kä niệm lễ nhân 10 ngày chính phủ Trung Quốc đặt bút ký vào Công ước quốc tế quy định dân số và chính trị.” Hiên chếäng 08 bßo vß các quy định của con người và cho đến nay đã được hàng ngàn người ở Trung Quốc và nước ngoài ký tên.

Vào ngày 25-12-2009, ông Lưu đã bị kết án 11 năm tù và 2 năm bị täc các quy định về chính trị, theo lời của bản án, “kích động chuyển lật đổ chính quyền nhà nước, hß thäng xã hội chủ nghĩa và nền chuyên chính dân chủ của nhân dân.” Ông Lưu đã kiên trì cho rằng bản án đã vi phạm các hiên pháp Trung Quốc và các quy định con người của bản.

Có rất nhiều người bị täng chính kiến tại Trung Quốc và những ý kiến của họ khác nhau về nhiều điểm. Hình phạt nghiêm khắc áp đặt lên ông Lưu cho ông mất về thß bao quát hơn vai trò mất phát ngôn viên chính yếu cho nhân quyền. Trong khoảnh khắc, ông trở thành mất bị täng đích thß, trong Trung Quốc và cộng thß giới, cho sự đấu tranh nhân quyền tại Trung Quốc.

Thưa các quốc gia, quý bà, quý ông,

Trong suốt cuộc Chiến Tranh Lßnh, sự liên hệ giữa hòa bình và nhân quyền đã từng bị chßt vßn. Tuy nhiên, từ khi Chiến Tranh Lßnh được kết thúc, hßu hết các nhà khoa học về hòa bình và các nhà khoa học chính trị đã nhận thấy mối liên hệ này. Điều này được cho là mất trong những khám phá “väng mßnh” nhất mà họ đạt được. Các chế độ dân chủ có thể khai chißn chếäng các chế độ được tài, và chế độ chếßn là đã mở ra những cuộc chiến tranh thußc được, những dòng người không có mất träng hßp nào mà mất chế độ dân chủ lại đi khai chißn về mất nền dân chủ khác.

Ý nghĩa sâu xa của “tình hßu nghß giữa các quốc gia” mà Alfred Nobel được xếp trong chúc thư, và cũng chính là điều kiện tiên quyết cho hòa bình đích thß, khó mà tßo được khi không có nhân quyền và dân chủ.

Hiên có những träng hßp nào trong lịch sử thế giới mà mất công quốc đã đạt được mất đà phát triển nhanh chóng trong mất thời kỳ dài hơn như Trung Quốc. Kể từ 1978, năm này qua năm khác, thßp kỳ này tiếp đến thßp kỳ kia, từ suất phát triển của xã hội này luôn được mất 10% trở lên. Mất vài năm trước nên những của xã hội này đã lên hơn của Đức, năm nay nó đã vượt qua Nhật Bản. Trung Quốc vì thế đã đạt được täng số nên những quốc gia lên hàng thứ hai

trên thế giới. Số người quố gia của Mĩ vẫn còn gấp ba so với Trung Quốc, nhưng trong khi Trung Quốc vẫn tiếp tục tiến thì Mĩ vẫn còn nhiều khó khăn nghiêm trọng.

Thành công trong kinh tế đã giúp vài trăm triệu người Trung Quốc thoát khỏi cảnh đói nghèo. Với việc giảm thiểu số người nghèo trên thế giới, Trung Quốc phải được trao tín nhiệm chắc chắn.

Chúng ta có thể nói trong một mặt để nhận định rằng Trung Quốc với dân số 1,3 tỷ đang gánh số phận của nhân loại trên đôi vai của mình. Nếu quốc gia này chứng minh khả năng phát triển nền kinh tế thế trường xã hội với các quy định công dân đầy đủ, thì nó sẽ có tác động thu hút lợi ích lao động trên thế giới. Bởi không, đây sẽ là mối nguy cơ cho những khủng hoảng xã hội và kinh tế khi lên tới số này, với những hậu quả tiêu cực cho tất cả chúng ta.

Kính nghiêm túc cho chúng ta lý do tin rằng đã phát triển kinh tế nhanh chóng và liên tục theo cách này cho việc nghiên cứu, và tiếp tục duy trì và theo đuổi. Thêm nữa, khi không có tiếp cận ngôn ngữ thì tham nhũng, lạm dụng quyền lực, và sự cai trị sai lầm sẽ phát triển. Mọi hệ thống quy định phải được cải thiện và sửa đổi để hòa qua bước, truy cập thông tin, và quy định của tầng công dân được phê bình.

Những nhà nước ít nhiều chuyên quyền có thể có những thời kỳ dài phát triển kinh tế mau lẹ, nhưng không phải ngẫu nhiên mà họ như tất cả các quốc gia giàu nhất trên thế giới đều dân chủ. Dân chủ duy trì các nguồn nhân lực và kết thúc hậu quả.

Đưa vào mối của Trung Quốc bao gồm trách nhiệm gia tăng. Trung Quốc phải sẵn sàng nhận sự phê phán và xem xét đó là tích cực nhất cho sự cải thiện. Đây phải là trường hợp cho bất cứ quốc gia nào. Tất cả chúng ta đã hình thành các ý kiến và vai trò của Mĩ trong suốt nhiều năm. Thân hữu và đồng minh đã phê phán xã hội này về cuộc chiến Việt Nam và việc khuyến khích quy định công dân cho người da màu. Rồi nhiều người Mĩ đã phải giải thưởng Nobel vì hòa bình cho Martin Luther King năm 1964. Nhìn lại, chúng ta có thể thấy rằng nước Mĩ đã trở nên mạnh mẽ hơn khi người Mĩ Phi châu có được quyền của họ.

Nhiều người sẽ hỏi liệu có phải đi tìm ý của Trung Quốc – dù với tất cả sự mạnh mẽ xã hội này đang thể hiện – chính là bậc lớp không yếu kém khi bắt đầu một người trong 11 năm chỉ vì ông ấy phát biểu ý kiến về việc xã hội của ông ấy nên được quở lý như thế nào.

Sự yếu kém này bộc lộ rõ trong bản án đối với ông Lưu, khi nó nhấn mạnh rằng ông đã bị t quan trọng là ông đã phát tán ý kiến của ông trên Internet. Tuy nhiên những người sẽ những tiến bộ kết thúc h có đủ mọi lý do sẽ tiếp tục lại. Kết thúc thông tin không thể bỏ qua tiêu. Nó sẽ tiếp tục khai mở các xã hội. Như Tổng thống Nga Dmitriy Medvedev đã tuyên bố trong bài diễn văn tại quốc hội Duma: “Kết thúc thông tin mới cho chúng ta một cơ hội để kết nối với thế giới. Thế giới và xã hội đang tăng trưởng mới hơn dù cho giai cấp cai trị không ưa điều này.”

Không nghi ngờ gì chuyên TT Medvedev đã nghĩ về sự phân Liên Xô. Sự đóng góp của ông bách và kiểm soát tiếp tục đã ngăn cản sự này tham gia vào cuộc cách mạng kết thúc h của diễn ra trong thập niên 1970 và 1980. Hội đồng này đã sụp đổ. Sự này hơn đã có thể là một rào cản cho những nỗ lực vào cuộc để thay đổi ngay tiếp tục để với những người như Andrej Sakharov.

Thưa các quý vị, quý bà và quý ông.

Ngày nay chúng ta nhìn thấy những quốc gia nào hoặc đã sống trong nhà những quốc gia nào có một quy định vô hạn. Nhân quyền gì hơn những gì nhà những quốc gia hoặc đã sống trong nhà những quốc gia có thể làm. Điều này phải được áp dụng cho tất cả nhà những là thành viên của Liên Hiệp Quốc và đã ký vào Bản tuyên ngôn quốc tế nhân quyền. Trung quốc đã ký và thậm chí đã phê chuẩn một số công ước quốc tế chính về nhân quyền của Liên Hiệp Quốc và Tổ chức Lao động quốc tế. Điều thú vị là Trung Quốc đã chấp nhận các chế độ quy tắc mâu thuẫn siêu quốc gia của Liên Hiệp Quốc.

Chính Hiến pháp của Trung Quốc nêu cao các quy định con người của bản. Điều 35 Hiến pháp của này như thế đã đặt định rằng “Những công dân của các Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa những quy định từ do ngôn luận, từ do báo chí, từ do hội họp, từ do lập hội, từ do di chuyển, và từ do bí mật”. Điều 41 bắt đầu bằng sự phát biểu rằng các công dân” có quyền phê phán và kiểm nghiệm về bất cứ cơ quan hoặc viên chức nào của nhà nước”.

Ông Lưu đã thi hành quy định công dân của mình. Ông đã không làm gì sai trái. Vì vậy ông phải được phóng thích.

Trong khoảng thời gian 100 đến 150 năm qua, nhân quyền và dân chủ đã chiếm được một vị

thì ngày càng mạnh mẽ hơn trên thế giới. Và cùng với nhân quyền và dân chủ là hòa bình. Điều này có thể nhìn thấy rõ ở châu Âu, nơi có rất nhiều cuộc chiến tranh, và những chính quyền theo dân đã khởi sự bất bạo động trên khắp thế giới. Châu Âu ngày nay là một châu lục hòa bình. Vì thế giới trở nên tốt đẹp hơn sau Thế chiến thứ II cho một số xứ, đầu tiên ở châu Á và tiếp đến là châu Phi, cũng như trên thế giới tôn trọng các quyền con người cơ bản. Với Liên Xô đi xuống, rất nhiều quốc gia đã nở rộ y compris Haiti. Điều với những thập niên gần đây nhất, chúng ta đã thấy dân chủ đã công cộng với trí của nó như thế nào ở châu Mỹ Latinh và ở Trung và Đông Âu. Rất nhiều xứ sở trong khu vực Hồi giáo trên thế giới đang bùng nổ trên con đường như vậy: Thổ Nhĩ Kỳ, Indonesia, Malaysia. Một vài xứ sở khác đang tiến trình khai mở những chính trị của họ.

Những nhà hoạt động nhân quyền tại Trung Quốc là những người bị bỏ rơi cho tất cả quyền và là các xu hướng chính trong cộng đồng toàn cầu. Nhìn trong ánh sáng đó, họ như thế không chỉ là những người bất đồng chính kiến, mà là những người bị bỏ rơi cho các đường lối chỉ yếu cho sự phát triển trong thế giới ngày nay.

Ông Lưu đã bác bỏ sự phê phán Đảng Cộng Sản đồng nghĩa với sự xúc phạm quốc gia và nhân dân Trung Quốc. Ông lập luận rằng “Dù cho Đảng Cộng Sản là đồng chủ mưu, nó vẫn không thể được đánh đồng với xứ sở, chế độ nói đến quốc gia và văn hóa”. Những thay đổi ở Trung Quốc có thể phải có thời gian, một thời gian rất dài: những cải cách chính trị nên, như ông Lưu nói: “tăng cường, ôn hòa, trật tự và được kiểm soát”. Trung Quốc đã có quá đủ những toan tính thay đổi bằng cách mạng. Chúng chỉ đến đến sự hỗn loạn. Những như ông Lưu cũng viết “đã có một chuyển biến lớn lao những đến tính đa nguyên trong xã hội, và nhà chức trách không còn có thể kiểm soát toàn bộ xã hội.” Dù cho, quyền lực của chế độ có thể ra mắt những đầu đi nữa, mỗi cá nhân đến họ phải làm hết sức mình để sống, trong ngôn từ của ông, “sống một đời sống lành mạnh và phi lợi nhuận”.

Giải thích Trung Quốc phải nên bằng cách tuyên bố rằng giải thưởng Nobel Hòa Bình năm nay sẽ thuộc Trung Quốc, đồng thời có những mô tả xúc phạm với cá nhân ông Lưu.

Lưu đã cho thấy có nhiều trường hợp mà các nhà lãnh đạo chính trị đã lợi dụng chủ nghĩa quốc gia để che giấu và bôi nhọ những người bất đồng chính kiến, làm họ trở thành tay sai cho ngoại bang. Điều này đôi khi xảy ra dưới danh nghĩa dân chủ và tự do, những họ luôn luôn có một kết cục bất hạnh.

Chúng ta nhận ra điều này trong luận điệu đấu tranh [của Hoa Kỳ] nhằm che giấu ý đồ khống chế:

